

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 120. Ἐξά-
μηνν δραχ. 65. Τρίμηνν δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦσθε μὴνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 17 Αὐγούστου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 38

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. BADIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἡ Οὐρίδα τοῦκανε νόημα πὼς
κατάλαβε καὶ ἀφοῦ πῆρε τὸ
Φραγκίσκο ἀπ' τὸ χέρι μπη-
κε στὸ δρομάκο τοῦ χωριοῦ
γυρίζοντας συχνὰ τὸ κεφάλι
κατὰ πίσω γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν τὴν
ἀκολουθοῦν ὁ Γιάννης κι' ὁ
Μιχαλάκης.

Ὅταν ἐφθασαν πιά ἔξω
ἀπὸ τὸ χωριὸ στάθηκε καὶ
δείχνοντας στὸν Γιάννη ἓνα
βουνὸ πὺ βρισκόταν στὴν
ἐντελὴς ἀντίθετη μεριά ἀπὸ
κείνη πὺ εἶχε δείξει ὁ Γιάν-
νης, εἶπε:

— Βοῦ Ἰζέλ.

Ἐπειτα ἔσκυψε καὶ φίλη-
σε στὸ μέτωπο τὸν μικρὸ
Φραγκίσκο πὺ κι' αὐτὸς τὴν
ἐφίλησε, χαμογέλασε στὸν
Μιχαλάκη καὶ στὸν Γιάννη
κι' ἀπὸ κεῖ ἐτράβηξε τὸ
δρόμο της κατὰ τὸ ποτάμι.

Ὁ Γιάννης τὴν κοίταξε ὁ-
λοένα ὡς πὺ χάθηκε πίσω
ἀπὸ ἓνα ὕψωμα. Τότε γυρί-
ζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ
Βοῦ Ἰζέλ εἶπε στ' ἀδέλ-
φιά του!

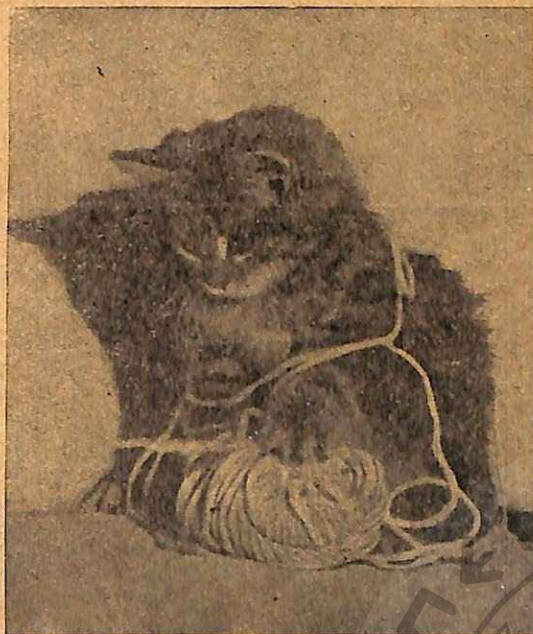
— Ἐμπρός, παιδιὰ! τὸν
δρόμο μας.

Μ' ὅλο πὺ εἶχαν περάσει
τρεῖς μέρες ἀπὸ τότε πὺ ἔ-
φυγαν ἀπὸ τὴν Βίσκρα, καὶ εἶχαν
ἀκόμη πολὺ δρόμο μπροστὰ τους.
ὁ Γιάννης δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του.
Ὅσο κι' ἦταν μακριὰ τὸ Βοῦ Ἰζέλ
εἶχε τοῦλάχιστον τὴν παρηγοριά ὅ-
τι τὸ ἔβλεπε ἀντικρὺ του. Ἔτσι ἦ-
ταν βέβαιος πὺς θὰ τὸ ἐφθανε τε-
λος πάντων. Τὸ εὐγενικὸ μάλιστα
φέρεσιμό τῆς Οὐρίδας τοῦ εἶχε κάνει
πολὺ καλὸ. Γιατὶ τάχα νὰ μὴν βρε-

θῇ στὸν δρόμο τους καὶ καμμιὰ ἄλ-
λη Οὐρίδα;

Τὸ μόνο πὺ δὲν μπορούσε νὰ ἐ-
ξηγήσῃ εἶναι πὺς δὲν συνάντησε
ἀκόμη τὸ θεο τοῦ ἦ τὸν Καπετὰν
Χαφούρ μὲ τὴν συντροφιά του.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Καὶ τώρα νὰ ἰδῶ πὺς θὰ βγῶ ἀπὸ δὴ μέσα...

Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὴν Ρεζελάντια

Ἡ οἱ στρατιῶτες θ' ἀντάμωσαν
τὸν θεο Θωμᾶ, πὺ ἄμα ἔμαθε πὺς
τὸν ζητοῦν τ' ἀνίψια του θὰ τὰ πα-
ράτῃσε ὅλα καὶ θὰ ἔτρεχε νὰ τὰ εὑ-
ρῇ ἢ ὁ θεο τους δὲν ἦταν πιά στὸ
Βοῦ Ἰζέλ καὶ ὁ καπετὰν Χαφούρ ἐ-
γύρισε στὴ Βίσκρα ἀπὸ τὸν πὺ σύγ-
τομο δρόμο. Ὅπως ὅμως καὶ ἂν εἶ-
χε τὸ πᾶγμα, τὰ παιδιὰ θὰ ἔπρεπε
νὰ συναντήσουν ἢ τοὺς δυὸ στρατιῶ-

τες ἢ τὸν θεο τους ἢ καὶ τοὺς τρεῖς
μαζύ.

Ὁ Γιάννης ὅμως ξεχνοῦσε κά-
τι, ὅτι δὲν εἶχε πάρει τὸν δρόμο
πὺ ἔδωζε κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν
Βίσκρα στὸ Βοῦ Ἰζέλ. Ὁ δρόμος

πὺ εἶχαν πάρει τὰ παιδιὰ
ἦταν ὅχι μόνο ὁ πὺ μακριὸς
ἀλλὰ καὶ ὁ πὺ δύσκολος.

Καλὰ ὅμως πὺ δὲν τὸ
σκέφθηκε αὐτὸ γιατί ἄλλοιῶς
δὲν θὰ περπατοῦσε μὲ τόσην
δρεξὴ ἂν φανταζόταν πὺς δὲν
θὰ συναντοῦσε ἴσως τὸν θεο
τοῦ ἦ τοὺς στρατιῶτες καὶ
δὲν θὰ διάβαινε κοιλάδες καὶ
λόφους μὲ τὰ μάτια πάντα
καρφωμένα στὸ Βοῦ Ἰζέλ πὺ
λίγο λίγο ἔμοιαζε σὰν νὰ
ἐρχόταν πὺ κοντά.

Ὁ τόπος φαίνεταν ἔρημος.
Πουθενὰ δὲν ξαγνάντευε κα-
νεῖς οὔτε ἔχνος σπιτιοῦ. Αὐ-
τὸ ὅμως δὲν φόβισε τὸν Γιάν-
νη γιατί ἤξερε πὺς οἱ Ἀρα-
βες χτίζουν τὰ σπίτια τους
στὰ φαράγγια ἢ πίσω ἀπὸ
ὕψωματα ὅπως στὴν Ἐδίσσα.
Περισσότερο συλλογιζόταν
τὴν πείνα καὶ τὴν δίψα για-
τί ὁ ἄερας τοῦ βουνοῦ τοῦς
ἄνοιξε τὴν δρεξὴ τόσο πὺ οἱ
γαλέττες καὶ οἱ χουρμάδες
τῆς Οὐρίδας φαγώθηκαν στὸ
λεπτό, κι' ἀπ' τὴν ἄλλη με-
ριά δὲ βρισκόταν κανένα πο-
τάμι ὅπως στὴν Ἐδίσσα γιὰ
νὰ δροσιστοῦν.

Οἱ δυὸ μικροί, ὁ Μιχαλάκης κι'
ὁ Φραγκίσκος ἄρχισαν νὰ χάνουν τὸ
θάρρος τους καὶ ὁ Γιάννης γιὰ νὰ
τοὺς δώσῃ, κουράγιό τοὺς ἔδειχνε τὸ
Βοῦ Ἰζέλ λέγοντας:

— Θάρρος καὶ δταν μὲ τὸ καλὸ
φθάσουμε κεῖ θὰ τελειώσουν τὰ βᾶ-
σανά μας.

Τότε τ' ἀδέλφια τοῦ ἔπαιρναν πᾶ-
λι θάρρος καὶ πῆγαιναν μπρὸς ὡς

που ύστερα από λίγη ώρα απελπίζονταν πάλι.

Στο μεταξύ όμως είχαν προχωρήσει αρκετά και δεν τους έμεναν να κάνουν ακόμη παρά λίγα χιλιόμετρα όταν ο Φραγκίσκος, που από κάμπροσην ώρα σερόνταν μάλλον παρά περπατούσε, σκόνταψε σε μια πέτρα κι' έμεινε αναίσθητος.

Τώρα τί να έκανε ο Γιάννης; πώς να συνέφευγε τον αδελφό του; Κάθισε κοντά του και τον κοίταζε γεμάτος αγωνία, ελπίζοντας πως ο πανάγαθος Θεός θα τον βοηθούσε όπως και χθές.

Όπου όμως και αν έκοίταζε δεν έδλεπε τίποτε.

Τώρα ήταν αλήθεια ολομόναχοι στην έρημο. Η θέση των δυστυχισμένων παιδιών ήταν πολύ κρίσιμη.

Και τί είχαν ακόμη να τραβήξουν!

Κοντά στο Φραγκίσκο έπεσε σε λίγο ο Μιχαλάκης εξαντλημένος από τον κόπο και την πείνα. Τό κάκομοιρο το παιδί είχε απελπιστεί πως θα μπορούσαν πια να σωθούν.

— Άχ! έλεγε ο Μιχαλάκης κλαίγοντας και χοντρά δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά του. Άχ! ποτέ δεν θα φθάσουμε στο Βού Ίζέλ. Μην το περιμένετε, αδελφία μου. Ούτε πίσω θα γυρίσουμε· εδώ θα χαθούμε στην έρημιά. Ποιος θα έρθει εδώ να μάς γυρέψει; Έδώ θα πεθάνουμε, Γιάννη μου, εδώ θα πεθάνουμε, Φραγκίσκο μου. Άλλοίμονό μας. Κι' αν πάλι μάς βοηθήσει ο Θεός και φθάσουμε στο Βού Ίζέλ, τί το όφελος; Τί θα μάς ωφελήσει το περίφημο αυτό Βού Ίζέλ; Ποιος ξέρει αν ο θεός μας δεν έφυγε κι' από κεϊ, όπως έγινε τόσες φορές ως τώρα; Ίσως να το κάνει κι' επίτηδες, όταν πλησιάζουμε, να φεύγει για να μη μάς έχει φρόνιμα! Τί θα γίνουμε εδώ χωρίς ψωμί, χωρίς μια στάλα νερό; Άχ! γιατί ν' αφήσουμε την κυρά Ποτελο, την αγία εκείνη γυναίκα, γιατί να μην την ακούσουμε αλλά να κάνουμε το κεφάλιού μας! Να λοιπόν που καταντήσαμε για να φύγουμε απ' την πατρίδα! κι' εκεί δυστυχισμένα κι' έδω δυστυχισμένα, αλλά στην πατρίδα του κανείς δεσ κι' αν υποφέρει είναι πάντα καλύτερα παρά στα ξένα. Εγώ δεν μπορώ πια να υποφέρω, δεν έχω δύναμη να προχωρήσω κι' αισθάνομαι πως δεν είμαι καθόλου καλά.

(Ακολουθεί)

KIMON AΛKIDΗΣ

KATHERINE MANSFIELD

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

[Η Katherine Mansfield, που πέθανε το 1923 σε ηλικία 32 μόλις ετών, θεωρείται και σήμερα ακόμη ως η μεγαλύτερη σύγχρονη πεζογράφος της Αγγλίας. Από τα διηγήματά της, που τα περισσότερα είναι σχετικά με αναμνήσεις από την παιδική της ηλικία στη μακρινή Νέα Ζηλανδία, δημοσιεύσαμε σε περασμένο φύλλο ένα απόσπασμα από τα πιο χαρακτηριστικά. Σήμερα θα διαβάσετε «Το κοριτσάκι» ένα μικρό άριστο έργο, όπου η μεγάλη λογοτέχνης δείχνει πόσο βαθειά κατανούσε την παιδική ψυχή. — Γ. Τ.]

Για το κοριτσάκι ο πατέρας της ήταν ένα πρόσωπο που το φοβόταν και το απέφευγε.

Κάθε πρωί, προτού να φύγει και να πάει στη δουλειά του, έμπαινε μέσα στην κάμαρά της και έδινε στη μικρούλα ένα επιπόλαιο φιλή κι' αυτή του απαντούσε μ' ένα: «Στο καλό, μπαμπά». Τί βαθύ αναστεναγμό γεμάτο ανακούφιση έβγαζε καθώς ο κρότος του άμαξιού έσδυσε σιγά-σιγά στο μάκρος του δρόμου.

Τό βράδυ σκυμένη, πάνω από τα κάγκελλα της σκάλας, την ώρα που έγύριζε ο πατέρας της στο σπίτι, άκουγε τη χοντρή φωνή του στο διάδρομο: «Νά μου φέρουν το τσάι μου στο γραφείο... Δεν έφεραν ακόμη στην έφημερίδα; Μήπως την πήραν πάλι στην κουζίνα; Κοιτάξτε αν ήρθε η έφημερίδα — και φέρτε μου τις παντοφλές μου».

— Κέξια, φώναζε ή μαμά, έλα σάν καλό κοριτσάκι που είσαι να πάρεις τα παπούτσια του μπαμπά.

Τό κοριτσάκι κατέβαινε άργα-άργα κι' αθόρυβα τη σκάλα, πιασμένο γερά από τα κάγκελλα, περνούσε, ακόμη πιο άργα το διάδρομο κι' έμπαινε μέσα στο γραφείο.

Ο μπαμπάς φορούσε κιόλας τα γυαλιά του και την κοίταζε από πάνω απ' αυτά με μια ματιά που της πάγωνε το αίμα.

— Έμπρός, Κέξια, προχώρει· πάρε τα παπούτσια μου και πήγαινε τα επάνω. Είμαστε σήμερα φρόνιμοι!

— Δδδδδ ξέρω, μπαμπά.

— Δδδδδ ξέρεις; Άν έσκακλουθής να τραυλίζεις έτσι θ' αναγκασθής ή μαμά να σε πάει στο γιατρό.

Ποτέ της δεν ετραυλίζε όταν μιλούσε στους άλλους — της είχε πια περάσει — τό πάθαινε μονάχα μπρός στον πατέρα της, από την πολλή προσπάθεια που έβαζε για να προφέρει σωστά τα λόγια της.

— Τί έχεις πάθει; Γιατί παίρνεις

αυτό τό αξιολύπητο ύφος;... Νά, Κέξια, πάρε τό φλυτσάνι μου και βάλε το επάνω στο τραπέζι — με προσοχή! Τά χέρια σου τρέμουν σάν καμινιάς γριάς. Και να προσέχης να βάζεις πάντα τό μαντήλι στην τσέπη σου και όχι να τό έχης χωμένο μέσα στο μανίκι σου.

— Μμμμάλιστα, μπαμπά.

Την Κυριακή στην εκκλησία καθόταν στον ίδιο πάγκο μαζί του, τον άκουγε να τραγουδά με την ήχηρή και ξάστερη φωνή του και τον κοίταζε, την ώρα που ο έεροκήρυκας έδραζε τό λόγο του, να παίξει αθόρυβα ταμπούρλο με τα δάχτυλά του επάνω στη ράχη του πάγκου. Έλεγε τις προσευχές του τόσο δυνατά, ώστε δίχως άλλο, έλεγε μέσα της, ο καλός Θεός θ' άκουγε τη φωνή του πάνω από τη φωνή του παπά.

Τί πελώριος που ήταν! Τά χέρια του, ο λαιμός του και προπαντός τό στόμα του όταν χασμουριόταν! Όταν τον έφερνε στο μυαλό της την ώρα που καθόταν μοναχή στην καμαρούλα της και βυθιζόταν σε σκέψεις, της φαινόταν πως είχε να κάνει μ' ένα γίγαντα.

Την Κυριακή τό απόγευμα ή γιαγιά της φορούσε τό καφετί βελουδένιο της φορεματάκι και την έτοίμαζε για να κατεβή στο σαλόνι, «να μιλήσει όμορφα όμορφα με τό μπαμπά και τη μαμά». Μά ή μικρούλα έδρισκε πάντα τη μητέρα της άφοσιωμένη στο διάδασμα ενός περιοδικού και τον πατέρα της ξαπλωμένον στον καναπέ, με τό μαντήλι του ριγμένο επάνω στο πρόσωπό του, τά πόδια του βαλμένα επάνω στο πιδ όράτο μαξιλάρι και τόσο βαθειά αποκοιμισμένον, ώστε ροχάλιζε.

Σκαρφαλωμένη επάνω στο σκαμνάκι του πιάνου τον παρατηρούσε μ' όλη της τη σοβαρότητα ως την ώρα που ξυπνούσε, τεντωνόταν, ρωτούσε τί ώρα είναι — και αντιλαμβάνόταν την κόρη του.

— Μην κοιτάς με τά μάτια σου έτσι γουρλωμένα, Κέξια. Μοιάζεις σάν μια μικρή καφετιά κουκουβάγια!

Μιά μέρα, που έπειδή ήταν συνάχωνμένη την κράτησαν κλεισμένη στο σπίτι, ή γιαγιά της είπε πως την έρχομένη έβδομάδα θα γιόρταζαν τά γενέθλια του μπαμπά της και της έδωσε την ιδέα να του έτοιμάσει για δώρο ένα μαξιλαράκι για τις καρφίτσες, που της τό έκοψε από ένα κομμάτι όρατο κίτρινο μεταξωτό.

(Τό τέλος στο έχόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ

Άγαπητοί μου,

ΓΙΟΡΤΑΣΑΜΕ προχθές την Κοίμηση της Θεοτόκου, μιά από τις μεγαλύτερες γιορτές της άγίας μας Εκκλησίας. Καθιερώθηκε τον 6ο αιώνα, τον καιρό του αυτοκράτορα Μαυρικίου, — πρωτύτερα γιορτάζονταν μόνο τά Γενέθλια, ο Εὐαγγελισμός και τά Εισόδια — κι' από τότε τό Δεκαπενταύγουστο είναι ή καθιερωτή γιορτή «της Παναγίας». Μπορούμε μάλιστα να πούμε πως βαστά μισό μήνα, γιατί από την πρώτη ως τις δεκατέσσερις του Αυγούστου που νηστεύουμε κιόλα, ψάλλονται οι κατανοκτικές και ποιητικές εκείνες Παρακλήσεις, και στις εκκλησίες και τό σπίτι, κι' ύστερ' απ' όλη αυτή την προετοιμασία, κάνουμε τη μεγάλη γιορτή.

Άλλά πως έγινε αυτή ή Κοίμηση που γιορτάζουμε, πως πέθανε ή Μητέρα του Χριστού, και παιά τά περιστατικά και τά θαύματά της, δεν τ' άκούμε στην εκκλησία, δεν τό ξέρουμε καλά όπως για όλες τις άλλες δεσποτικές και θεομητορικές γιορτές: Εὐαγγελισμό, Γέννηση, Σταύρωση, Ανάσταση, Ανάληψη και καθεξής. Γιατί τό Εὐαγγέλιο δεν την αναφέρει. Δεν υπάρχει δηλαδή σ' αυτό ένα κεφάλαιο ή μιá σελίδα για την Κοίμηση της Θεοτόκου. Για τόστο, στη μεγάλη γιορτή, διαβάζεται μιá περικοπή, σχετική βέβαια με την Παναγία, άσχετη όμως με τό θάνατό της — ή επίσκεψη της Μαριάμ εις τον οίκον Ζαχαρίου, όταν ή γυναίκα του ή Έλισάβετ τη χαιρετά με φωνή μεγάλη: «Εὐλογημένη σύ έν γυναίξι και εύλογημένος ο καρπός της κοιλίας σου», κι' ή Μαριάμ απαντά: «Ίδού γάρ από του νυν μακαριοῦσι με πάσαι αι γενεαί». Τό ίδιο Εὐαγγέλιο διαβάζεται και στο Μικρό παρακλητικό Κανόνα («Υγρὰν διοδεύσας ώσει ξηράν»), ένω στον Μεγάλο («Άρμα-τηλάτην Φαραώ ἐδύθισες»), διαβάζεται μιá έπίσηη άσχετη κι' άπλως έγκωμιαστική της Παναγίας περικοπή — ή επίσκεψη του Ίησου στο σπίτι της Μάρθας και της Μαρίας, όταν μιá γυναίκα, από τό λαό που μαζεύεται απέξω κι' άκούει τη διδασκαλία του, του φωνάζει: «Μακαρία ή κοιλία ή βαστάσασά σε και μαστοί ους έθήλασας».

Κι' όμως ξέρουμε πως έγινε κι' ή Κοίμηση, κι' όχι από άπλή παράδοση, αλλά κι' αυτή από γραπτό

Εὐαγγέλιο. Είναι τό 'Απόκρυφο λεγόμενο Εὐαγγέλιο του 'Ιακώβου του 'Αδελφοθέου. που ή 'Εκκλησία, χωρίς βέβαια να τό απαγορεύει, δεν τό περιλαμβάνει στο έπίσημο να πούμε «Τετραέγγελο», καθώς και άλλα άλλων Εὐαγγελιστών, γιατί δεν συμφωνούν μεταξύ τους, ένω τά μόνα που βρήκε να συμφωνούν είναι τά τέσσερα εκείνα, του Ματθαίου, του Μάρκου, του Λουκά και του 'Ιωάννου. Στο 'Απόκρυφο λοιπόν του 'Ιακώβου εξιστορείται κι' ο θάνατος της Παναγίας. Η Μητέρα του Χριστού, μετά τη Σταύρωση του και των 'Ανάστα-ση, ζούσε στο σπίτι του αγαπημένου του μαθητή 'Ιωάννη, που ο ίδιος ο Διδάσκαλος, από τό Σταυρό, του παράγγειλε να την παραλάβη και να την έχη σά μητέρα του. Ηταν τό καύχημα της νεοσύστατης 'Εκκλησίας της Παλαιστίνης. Όταν κατάλαβε πως πλησιάζει ο θάνατός της, εξέφρασε την έπιθυμία της να ταφεί στο χωριό Γεσθημανή. Συγχρόνως όλοι οι 'Απόστολοι του Χριστού έλαβαν μυστικό μήνυμα, «έκ Πνεύματος 'Αγίου» βέβαια, κι' από τά «πέρατα» που βρίσκονταν κηρύττοντας τη νέα θρησκεία, έτρεξαν και

μαζεύθηκαν γύρω στο κρεβάτι όπου ξεψυχούσε ή Παναγία. Παραστάθηκαν στις τελευταίες της στιγμές, πήραν την εύλογία της, και την έκηδευσαν με συντριβή στο χωριό που έπιθυμούσε. Την άλλη μέρα, όταν πήγαν πάλι στον τάφο της — δεν ξέρω αν τό λέγει κι' αυτό ο 'Ιακώβος ή είναι μόνο παράδοση — τον βρήκαν γεμάτο λουλούδια: τό έερδ σκήνος της Παναγίας είχε αναληφθεί.

Άπάνω σ' αυτή τη διήγηση έγινε και τό θαύμασίο εκείνο τροπάριο που ψάλλεται στο Μεγάλο παρακλητικό Κανόνα: «'Απόστολοι έκ περάτων, συναθροισθέντες ένθάδε, Γεσθημανή τη χωρίω κηδεύσατέ μου τό σώμα· και Σύ, Υίέ και Θεέ μου, παράλαβε μου τό πνεύμα». Άλλά ο Υίος και Θεός της, έκτός από τό πνεύμα, παρέλαβε και τό σώμα της. Κι' αυτό έγνοεί τό άλλο εκείνο θαύμασίο κοντάκι της έορτής: «Την έν πρεσβείας άκοίμητον Θεοτόκον, και προστάσιαις άμετάθετον έλπίδα, τάφος και νέκρωσις ούκ εκράτησεν, άλλ'ώς ζωής Μητέρα προς την ζωήν μετέστησεν ο μήτραν οικήσας ζει-πάρθενον».

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

2.

Τό άλογο του Φλωράκη τό έλεγαν

'Αστροάφτη, κι' ήταν πολύ όμορφο, πολύ έξυπνο, κι' είχε τό χάρισμα να μιλή άνθρωπινά, όπως και πολλά άλλα ζώα τον καιρό εκείνο. Ο 'Αστροάφτης όμως δε μιλούσε παρά μόνον όταν τον ρωτούσε κάτι ο άφέντης του. Κι' έκανε πολύ καλά, γιατί ένα φλύαρο άλογο θάταν άνυπόφορο, όπως κι' ένας φλύαρος ύπηρέτης. Έτσι και την ήμερα εκείνη καθώς κουβαλούσε τό Φλωράκη καθισμένο στη ράχη του προς τό σύνορο, ο 'Αστροάφτης σόπαινε, ως τη στιγμή που ο άφέντης του τον ρώτησε:

— Δεν έκαμα καλά που έφυγα, αντί να μείνω για να με σκοτώσει ο κακός Ζόρικος ή να τον σκοτώσω εγώ;

— Έκαμες πολύ καλά, βασιλόπουλό μου, αποκρίθηκε τό άλογο. Καλύτερα βέβαια θάταν αν μπορούσες να μείνεις και να γίνης μιá μέρα έστ βασιλιάς...

— Όχι, είπε ο Φλωράκης, αυτό δεν θά τ'όθει. Προτιμώ να γυρίζω τον κόσμο και να γυρεύω περιπέτειες, γιατί είμαι

νέος και μαρόσουν. Ξέρεις, καλέ μου 'Αστράφτη, πού θάβρισκα ;

— Περιπέτειες; Παντού! 'Ο κόσμος, βασιλόπουλό μου, είναι γεμάτος.

— Εμπρός λοιπόν! 'Αφού είναι παντού, ας πηγαίνουμε όλο ίσια. Και θά βρούμε.

Προχώρησαν λοιπόν όλο ίσια, ως που πέρασαν τὰ σύνορα και μπήκαν σὲ βασιλικο ἄλλο. Ἐκεῖ ἦταν ἕνα ὠραῖο ποτάμι μὲ γάργαρα νερά κι' ἄσπρα χαλίκια στὸν πάτο του. 'Ο Φλωράκης πέφειψε, ἄφησε τὸν 'Αστράφτη νὰ βοσκήσῃ μὲ τὴν ἡσυχία του, κι' αὐτὸς ξαπλώθηκε στὴ χλόη τῆς ἀκροποταμίας και κοίταξε τὰ νερά και τὰ χαλίκια.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Βαρειὰ μοιζένεια σύννεφα περνοῦσαν τόσο χαμηλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανό, ὥστε στὴ Σάρα φαίνονταν πὼς θά χτυποῦσαν ἀπάνω στὰ κεραμίδια τῶν σπιτιῶν και καμμιά φορά διαλύονταν σὲ κατακλυσμιαίες βροχές. Στὴ τέσσερις τὸ ἀπόγευμα, ἀκόμη κι' ὅταν δὲν ἦταν ὁμίχλη, ἐπεφτε κιόλας τὸ σκοτάδι. Ἄν ἡ Σάρα βρισκόταν ἐκεῖνη τὴν ὥρα στὴν σοφίτα ἦταν ἀναγκασμένη ν' ἀνάψῃ κερί. 'Ο καιρὸς αὐτὸς χτυποῦσε και στῶν ὑψηρῶν τὰ νεῦρα και ὅλες τους ξεθύναιναν στὴ Μπέκυ.

— Ἄν δὲν εἶχα και σὰς, μίς, εἶπε στὴ Σάρα ἕνα βράδυ πού εἶχε ἔρθει στὴ σοφίτα τῆς γιὰ λίγη συντροφιά, ἂν δὲν εἶχα και σὰς, μοῦ φαίνεται πὼς θά πέθαινα. Δὲν νομίζετε και σεις πὼς αὐτὲς οἱ ἱστορίες τῆς Βαστίλλης κάθε μέρα, πού περνάει, γίνονται και πιδ ἀληθινές; Ἡ κυρία μοιάζει ὅλο και περισσότερο μὲ ἀρχιδεσμοφύλακα. Ὡρες - ὥρες μοῦ φαίνεται σάν νὰ βλέπω τὰ μεγάλα κλειδιά πού μοῦ ἔχετε πεῖ νὰ κρέμονται ἀπὸ τὴ ζώνη τῆς. Ὅσο γιὰ τὴ μαγείρισσα, αὐτὴ πιδ εἶναι δεσμοφύλακας μὲ τὰ ὅλα τῆς. Ὅταν κάνω αὐτὲς τίς σκέψεις μοναχέ μου, κρυῶνω περισσότερο ἀπὸ πρὶν, ἀλλὰ ὅταν μοῦ τὰ λέτε ἐσεῖς ζεσταίνομαι, πὼς γίνεται αὐτό ;

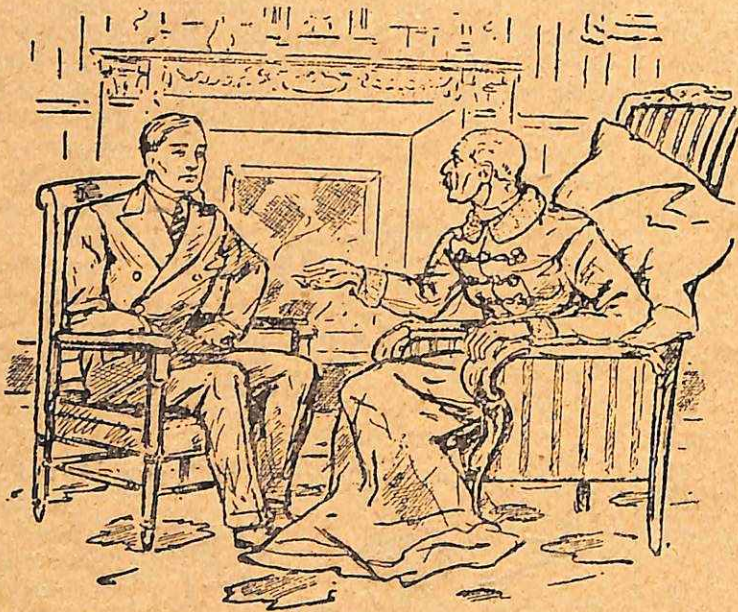
— Εἶναι γιατί σὲ κάνουν ν' ἀλλάζῃς ἰδέες, εἶπε ἡ Σάρα πού τὸ λεπτοκαμωμένο μελαχροινὸ προσωπάκι τῆς μόλις ξεπρόβαινε ἀπὸ τίς κουβέρτες. Τὴν ἔχω κάνει κ.όλας αὐτὴ τὴν παρατήρηση και ἄλλοτε : ὅταν

τὸ σῶμα ὑποφέρει πρέπει νὰ ἀναγκάζῃ κανεῖς τὸ μυαλό του νὰ ἀπασχολεῖται μὲ κάτι ἄλλο.

— Τὸ κατορθώνεται σεις αὐτό, μίς ; ψιθύρισε ἡ Μπέκυ κοιτάζοντας τὴν μὲ θαυμασμό.

Ἡ Σάρα ξάρωσε τὰ φρύδια τῆς κι' ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμή σιωπηλή.

— Ἄλλοτε ναι και ἄλλοτε ὄχι,

— Καρμίσσαλ, πρέπει νὰ τὴν βρῶ ! εἶπε ὁ κ. Κάριςφορντ (Σελ. 328, στ. γ')

εἶπε με γενναϊότητα. Ὅποτε ὅμως τὸ κατορθώσω, τότε αἰσθάνομαι πολὺ καλύτερα τὸν ἑαυτό μου. Καὶ ἔχω τὴν ἰδέα πὼς ὅταν βαλθῇ κανεῖς μὲ τὰ σωστά του, τὸ καταφέρνει πάντοτε. Αὐτὲς τίς μέρες ἐξακρήθηκα πολὺ σ' αὐτὸ και ἀρχίζει νὰ μοῦ φαίνεται πιδ εὐκολο. Ὅταν ὅλα πᾶνε ἀσχημα, πάρα πολὺ ἀσχημα, τότε βάζω τὰ δυνατά μου νὰ πεισθῶ πὼς εἶμαι ἀληθινὴ πριγκήπισσα. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς, Μπέκυ, πόσο αὐτὸ μὲ βοηθεῖ νὰ ξεχνᾶω τὴν πραγματικότητα, πρόσθεσε γελώντας.

Ἡ δυστυχισμένη μικρούλα βρισκόταν πολὺ συχνὰ στὴν ἀνάγκη νὰ προσπαθῇ νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸ τῆς πὼς ἦταν πριγκήπισσα.

Ἡ πιδ ἀξιοσημειωτὴ ὅμως περι-

σταση τῆς ἔτυχε μιὰ μέρα ἐξαιρετικά πένθιμη πού δὲν ἐμελλε ποτὲ νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὴ μνήμη τῆς.

Ἐκεῖνη τὴ βδομάδα ἔδρεχε χωρὶς διακοπὴ ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ και μιὰ παγερὴ ὁμίχλη σκέπαζε τοὺς γλυστεροὺς δρόμους, τοὺς γεμάτους ἀπὸ τὴ γλοιώδη και κίτρινη λάσπη τοῦ Λονδίνου. Γιὰ κακὴ τύχη τῆς Σάρας ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἡ δυστυχισμένη μικρὴ εἶχε νὰ κάνῃ πολλοὺς μακρινοὺς δρόμους και ἐξαιρετικὰ κοπιαστικούς. Ὅλο τὸ ἀπόγευμα ἔτρεχε ἔξω και τὰ παλιά και τριμμένα τῆς φορέματα εἶχαν μουσκευτεῖ ὡς μέσα και τὰ τρύπια τῆς παπούτσια ἦταν σὲ τέτοιο σημεῖο μουσκεμμένα, ὥστε τὰ πόδια τῆς κολυμποῦσαν μέσα στὸ νερό. Σ' αὐτὸ πρέπει νὰ προσθέσουμε ὅτι εἶχε μείνει νηστική, γιατί ἡ μίς Μιντσὶν εἶχε κρίνει πὼς τῆς ἄξιζε νὰ τιμωρηθῇ. Κρύωνε και πεινούσε σὲ τέτοιο σημεῖο και ἦταν τόσο πολὺ κουρασμένη, ὥστε τὸ ἀδύνατο προσωπάκι τῆς ἦταν σουρωμένο και πότε πότε κανένας πονετικὸς διαβάτης τῆς ἔρριχνε ἕνα βλέμμα οἴκτου.

Ἐκεῖνη ὅμως δὲν τὸ πρόσεχε. Περπατοῦσε βιαστικὴ και προσπαθοῦσε νὰ σκέπτεται «ἄλλο πράγμα». Κι' ἦταν στ' ἀλήθεια ἀνάγκη νὰ τὸ κάνῃ, γιατί οἱ σκέψεις αὐτὲς και οἱ εἰκόνες πού ἔπλαθε μὲ τὸ μυαλό τῆς ἦταν ἡ μόνη παρηγοριά πού τῆς ἀπόμεινε. Μὰ και πάλι δυὸ-τρεῖς φορές εἶχε τὴν ἐντύπωση πὼς μὲ τίς φαντασίες τῆς αὐτὲς ἀντὶ νὰ λιγοστέψῃ ἡ πείνα μάλλον ἐμεγάλωνε. Μὰ δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὸν ἑαυτὸ τῆς νὰ λυγίσῃ και ἐνῶ τὰ παπούτσια τῆς ἔσταζαν νερὸ και λάσπη, ἐνῶ ὁ ἀνεμὸς τὴν τρυποῦσε ὡς τὸ κόκκαλο, ἐξακολουθοῦσε νὰ λέῃ ἀπὸ μέσα τῆς :

«Ἄς φανταστοῦμε τώρα πὼς ἔχω φορέματα στεγνά, ἔλεγε, και γερὰ παπούτσια κι' ἕνα χοντρὸ παλτό και κάλτσες μάλλινες και μιὰ καινούργια ὁμπρέλλα. Κι' ἂς ὑποθέσουμε ἀκόμη πὼς κοντὰ σ' ἕνα φουρνάριο, ὅπου πουλᾶνε ζεστὰ τσουρεκάκια τῆς ὥρας βρίσκω ἕνα νόμισμα τῶν ἑξή, πένες, ἕνα νόμισμα χαμένο, πού νὰ μὴν ἀνήκει σὲ κανένα. Κι' ἂς ὑποθέσουμε πὼς μπαίνω στὸ φουρνάρι-

κο και πὼς μὲ τὸ νόμισμα αὐτὸ ἀγοράζω μισὴ ντουζίνα τσουρεκάκια πού μόλις νὰ τὰ ἔχουν βγάλει ἀπὸ τὸ φούρνο και νὰ εἶναι ζεστὰ-ζεστὰ και πὼς τὰ τρώω και τὰ ἔξω, τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο.

Σ' αὐτὸ τὸν κόσμο γίνονται πολὺς φορές μερικὰ παράδοξα πράγματα. Κάτι τέτοιο συνέβη και στὴ Σάρα.

Τὴ στιγμή πού ἔδραζε μὲ τὸ μυαλό τῆς τὰ ἀχνιστὰ τσουρεκάκια βρέθηκε σ' ἕνα σταυροδρόμι πού ἔπρεπε νὰ τὸ περάσῃ. Μιὰ ἀπερίγραπτη παχειὰ λάσπη ἐσκέπαζε τὸ δρόμο. Ἡ Σάρα πού ἔφαχνε σὲ κάθε τῆς βῆμα νὰ βρῇ τὸ καταλληλότερο μέρος ὅπου νὰ πατήσῃ τὸ πόδι τῆς, προχωροῦσε ἀργά-ἀργὰ μὲ τὰ μάτια κάτω, ὅταν ἔξαφνα εἶδε κάτι νὰ γυαλίζει. Ἦταν ἕνα νόμισμα, ἕνα ἀληθινὸ νόμισμα, πού διατηροῦσε ἀκόμη κάτι ἀπὸ τὴν πρώτη λάμψη του, μῦλο πού βρισκόταν μὲς στὴ λάσπη. Δὲν ἦταν ὅμως, ὅπως τὸ εἶχε ὑπηρευθῇ ἡ Σάρα, ἕνα νόμισμα τῶν ἑξή πένες, μὰ τὸ μικρότερό του ἀδελφί, ἕνα νόμισμα τῶν τεσσάρων πένες.

Τὸ ἄλλο δευτερόλεπτο βρισκόταν κιόλας μέσα στὸ μικρὸ χεράκι, τὸ μελανιασμένο ἀπὸ τὸ κρύο.

— ὦ, μουρμούρισε ἡ Σάρα, εἶναι ἀληθινό ! Δὲν τὸ βλέπω μόνο μὲ τὴ φαντασία μου.

Ἡ ματιά τῆς τότε ἔπεσε στὸ κατάστημα πού βρισκόταν ἀντικρὸ τῆς. Ἦταν ἕνα ψωμάδικο και ἀπὸ τὰ τζάμια του φαίνονταν ἡ φουρνάρισσα, μιὰ δροσερὴ και εὐρωστὴ γυναίκα πού ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἀκριβῶς κατὰ γινόταν νὰ βάλῃ στὴ βιτρίνα ἕνα πανέρι τσουρεκάκια, πού μόλις εἶχαν βγεῖ ἀπὸ τὸ φούρνο, ὁλοστρόγγυλα, ροδοψημένα και δρεκτικώτατα.

Τὸ ξαφνικὸ τῆς εὐρημα, ἡ θέα τῶν τσουρεκιῶν, ἡ λιγωτική εὐωδία τοῦ ζεστοῦ ψωμοῦ πού ἔβγαине ἀπὸ τὸ φεγγίτη τοῦ ψωμάδικου, ὅλα αὐτὰ ἔφεραν στὴ Σάρα τέτοια ἀναστάτωση, πού γιὰ μιὰ στιγμή ἐνοιωσε πὼς λιποθυμοῦσε. Μὰ οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή δὲν σκέφθηκε νὰ κρατήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς τὸ ἔξω νόμισμα, μῦλο πού ἦταν ὁλοφάνερο ὅτι βρισκόταν πεσμένο μὲς στίς λάσπες ποὺς ἔφει ἀπὸ πότε και πὼς ὁ παλιός του κάτοχος εἶχε χαθῇ μέσα στὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων πού περνοῦσαν βιαστικοὶ ἀπ' ἐκεῖ.

— Ὅπως δὴποτε ἐγὼ θά ρωτήσω τὴ φουρνάρισσα μήπως τυχόν τὸ ἔχασε αὐτὴ, εἶπε ἡ Σάρα μὲ μιὰ κρυφὴ ἀγωνία.

Τὴ στιγμή πού εἶχε φθάσει στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο και ἐτοιμαζό-

ταν νὰ μπῇ μέσα στὸ φουρνάριο, εἶδε ἕνα θέαμα πού τὴν ἔκανε νὰ σταθῇ ἀτότομα. Ἦταν ἕνα πλάσμα-τάκι, ἀκόμη πιδ δυστυχισμένο και ἀξιοθρήνητο ἀπ' αὐτὴν, σκεπασμένο στὰ κουρέλια. Ἀπ' ὅλο τῆς τὸ σῶμα δὲν διακρίνονταν παρὰ μόνον οἱ γυμνές τῆς γάμπες, μπλάδες ἀπὸ τὸ κρύο, ἡ κόκκινη μυτίτσα τῆς και τὰ μάτια τῆς πού φαίνονταν σάν μεγαλωμένα ἀπὸ τὴν πείνα.

Ἡ Σάρα ἐνοιωσε τὴν ἔκφραση τῶν ματιῶν αὐτῶν κι' ἡ καρδιά τῆς γέμισε οἴκτο.

«Αὐτὸ, σκέφθηκε, εἶναι τὸ παιδί κανενὸς φτωχοῦ και πεινάει ἀκόμη πιδ πολὺ ἀπὸ μένα».

Τὸ «παιδί τοῦ φτωχοῦ» κοίταξε τὴ Σάρα και ἀποτραβήχτηκε λίγο γιὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ περάσῃ. Ἦταν ἕνα τρομαγμένο πλάσμα και εἶχε πάρει ἀπὸ φόβο ὅλους τοὺς διαβάτες και τοὺς περαστικούς.

Ἡ Σάρα ἐξακολουθοῦσε νὰ σφίγγῃ μὲ τὴν τὴ δύναμη τὸ νόμισμα στὰ χέρια τῆς ὅστανε γιὰ μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα εἶπε στὴ μικρὴ :

— Πεινάς ;

Τὸ ζητιανάκι τὴν κοίταξε μ' ἀπορία.

— Πεινάω : ἔκανε μὲ τὴ χοντρή βραχνιασμένη φωνή τῆς. Ἐμ' θέλει και ρώτημα ;

— Δὲν ἔφαγες τίποτε ἀπόψε ; τὴν ρώτησε πάλι ἡ Σάρα.

— Οὔτε ἀπόψε τὸ βράδυ, οὔτε τὸ μεσημέρι, οὔτε τὸ πρωὶ, ἀπάντησε ἡ μικρὴ μὲ φωνὴ πιδ βραχνὴ ἀκόμη. Δὲν ἔδωκα οὔτε μπουκιά στὸ στόμα μου.

— Κι' ἀπὸ πότε ἔχεις νὰ φᾶς ; ρώτησε πάλι ἡ Σάρα.

— Ξέρω κι' ἐγὼ : Ἀπὸ τὸ πρωὶ ζητιανεύω. Κανένας δὲν μοῦδωσε οὔτε μιὰ πεντάρα.

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια και βλέποντας τὸ οἰκτρὸ θέαμα πού παρουσίαζε ἡ μικρὴ, ἡ Σάρα ἐνοιωσε πάλι τὴν ἴδια λιγούρα νὰ τὴν κυριεύῃ. Ἐντωμεταξὺ ὅμως τὸ μυαλό τῆς δούλευε και ἀπὸ μέσα τῆς συλλογιζόταν :

«Ἐγὼ εἶμαι μιὰ πριγκήπισσα και οἱ πριγκήπισσες, κι' ὅταν ἀκόμη ἔχουν χάσει ὅλα τους τὰ πλούτη και ὅλα τους τὰ ἀγαθὰ, ἂν τύχῃ νὰ συναντήσουν κανένα πιδ φτωχὸν ἀπ' αὐτὲς τίς ἰδίες, μοιράζονται πάντα μαζὶ του ὅτι τοὺς ἀπομένει. Τὰ τσουρεκάκια πουλιούνται ἕνα πέννι τὸ ἕνα. Αὐτὰ πού θὰ πάρω τώρα, μὲ τὸ νόμισμα πού βρῆκα δὲν θὰ φθάσουν οὔτε γιὰ μένα, οὔτε γι' αὐτὴν, μὰ πάντα θὰ εἶναι κάτι παραπάνω ἀπὸ τὸ τίποτε».

— Γιὰ περίμενε μιὰ στιγμή, εἶπε στὴ μικρὴ ζητιάνα.

Ἐσπρωξε τὴν πύρτα τοῦ φουρνάριου και μπῆκε στὸ μαγαζί. Τί ὠραῖα, ζεστὰ πού ἦταν ἐκεῖ μέσα και τί δρεκτικὴ εὐωδία πού σκορπιζόταν ἀπὸ τὰ φρεσκοψημένα τσουρέκια ! Ἡ φουρνάρισσα ἐτοιμαζόταν νὰ βάλῃ ἕνα καινούργιο καλάθι γεμάτο στὴ βιτρίνα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, τῆς εἶπε ἡ Σάρα, μήπως τυχόν κι' ἔχασατε ἕνα νόμισμα τῶν τεσσάρων πένες ;

Και μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τῆς ἔδειξε τὸ λασπωμένο νόμισμα.

Ἡ φουρνάρισσα τὸ κοίταξε, ὕστερα κοίταξε τὴ Σάρα, τὸ τόσο ἐκφραστικὸ τῆς πρόσωπο και τὰ λυωμένα ρούχα τῆς, πού διατηροῦσαν ὡστόσο μερικὰ ἴχνη ἀπὸ τὴν παλιά κομψότητά τους.

— Ὅχι βέβαια, τῆς εἶπε. Τὸ βρήκες πουθενά ;

— Ναι, ἀπάντησε ἡ Σάρα, χάμω στίς λάσπες.

— Ἐ, και δὲν τὸ κρατᾶς, ἀπάντησε ἡ φουρνάρισσα. Μπορεῖ νὰ ἦταν και μιὰ βδομάδα ἐκεῖ πού τὸ βρήκες. Ποῖος ξέρει ποῖος τὸ ἔχασε.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΕΤΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

Λέει ὁ πετεινὸς μιὰ μέρα στὸν σπουρ-
[γίτη :
— Μὴν εἶσαι τρολλὸς κι' ἀψήλωσες τὴ
[μύτη,
και τραγουδιστὴς φαντάσθηκες νὰ
[γένῃς ;
μάθε πὼς τ'αὐτιά μονάχα ἐκκουφαίνεις.
Κουκουρίκο ἐγὼ ποτὲ συχνὰ δὲν βγάζω,
ἅμα σάν τὸ πῶ, τὸν κόσμο ἐνθου-
[σιάζω. . .
Νίκη, διαλαλῶ και Δόξα πέρα ὡς πέρα,
κι' ἂν σοπάσω ἐγὼ, δὲν ξεμερῶν' ἡ
[μέρα !

Ἀηδονιοῦ φωνὴ ἀκούσθη ἀπὸ τὰ δάση
κι' ἔχει ὁ πετεινὸς μὲ μιὰς ἀνατριχίσει
ἔμεινε ξερός, ἐπίσπασκε ἡ φωνὴ του,
και τὸ φουντωτὸ ξαράθηκε λιγὸ του !

— Ὑπερήφανος, λέει ὁ σπουργίτης, μοῦ
[εἶσαι
κουκουρίκο μου, γι' αὐτὸ και τιμωρεῖσαι
στὸ κοτέτσι σου, σὺρε νὰ ἰδῶ, κουρ-
[γιάσου,
και τὸ πάθημα, νὰ γίνῃ μαθημὰ σου.

ΦΩΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΜΜΕΤΡΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΚΑΛΙΑΚΟΥΔΑ

Κάλεσ' ο Δίας τὰ πουλιά
Γιὰ νὰ τοὺς βγάλῃ βασιλιά.
"Ὅλα τότε μαζωχτήκαν
Καλλωπίστηκαν, λουστῆκαν
Πρὶν τὸν τίτλ' αὐτὸ νὰ πάρῃ!
Ξάφνου, ἡ καλιακούδ' ἀρπάζει
Ξενικὰ φτερά, τὰ βάζει
Καὶ πηγαίνει μὲ καμάρι.
Θάβγαινε αὐτὴ στ' ἀλήθεια
Μὲ τὴν ξένῃ τῇ βοήθειᾳ,
Μὰ τὸ πλῆθος ἐπεμβαίνει
Τῆς τοιμπάει τὰ φτιασίδια,
Τῆς πετάει τὰ στολίδια
Κι' ὅπως ἦταν πάντα μένει.
"Ἡ οὐσία ἔχει ἀξία
"Ἡ ἐμφάνισι καμμία

(Κατὰ τὸν Αἰσώπου)

"Ἡρακλῆς [B]

Ο ΧΑΡΤΑΕΤΟΣ

"Ὅταν ἦμουν μικρός, μοῦ ἄρεσε πολὺ
νὰ βλέπω τοὺς μεγαλύτερους μου νὰ
πετάνε τοὺς χαρταετοὺς τους. Μοῦ φαι-
νόταν κάπως παράξενο, πὼς αὐτὸ τὸ
χάρτινο πρᾶγμα, μποροῦσε νὰ πᾶν τό-
σο ψηλὰ στὰ οὐράνια καὶ νὰ στέκεται
καμαρώνοντας σὰν κόκκορας. "Ἦθελα
κι' ἐγὼ νὰ μποροῦσα νὰ πάω, ἐκεῖ πάνω
μιά μέρα, νὰ δῶ ἀπὸ πῶς κοντὰ τ' ἄ-
στέρια καὶ ἴσως νὰ μπορέσω νὰ κοιτά-
ξω γιὰ μιὰ στιγμή τὸν Θεό.

Κάποτε ὁ πατέρας μου μοῦ δώσε ἕναν
χαρταετὸ καὶ μοῦ εἶπε, ὅτι τὸ ἀπόγευ-
μα μπορῶ νὰ πάω σ' ἕνα λόφο κοντὰ
στὴν πόλιν νὰ τὸν πετάξω. "Ἡ εὐτυχία
μου ἦταν ἀπερίγραπτη. Ποτέ μου δὲν
μποροῦσα νὰ φαντασθῶ ὅτι κι' ἐγώ
—μικρὸς τότε—θὰ μποροῦσα σὰν τοὺς
μεγάλους νὰ βαστάξω στὰ χέρια μου
τὴν καλούμα καὶ νὰ πετάξω τὸν πολυ-
πόθητο χαρταετὸ! "Ἦμουν ὑπερήφα-
νος, καμαρώνοντάς τὴν ὥρα, καὶ σχε-
δὸν ὅλος ὁ κόσμος εἶχε μάθει τὸ με-
γάλο μου ἀπόκτημα.

"Ἐπὶ τέλους ἦρθε καὶ τὸ ἀπόγευμα.
"Ἐπῆρα ἕνα παιδί μαζί μου πὺν μεγάλο
ἀπὸ μένα, γιατί βέβαια δὲν θὰ κατά-
φερνα, ἐγὼ μοναχός, τίποτ' ἄλλο παρὰ
νὰ σχίσω τὸν φανταχτερό καὶ πολὺ-
χρόμο αὐτό μου, καὶ πῆγαμε σ' ἕνα λό-
φο κοντὰ στὴν πόλιν ὅπου ἀρχίσαμε νὰ
προετοιμάζουμε τὸν "Ἰακρό μας γιὰ τὸ
πρώτο του ταξίδι.

Φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὸ τὸ παιδί ποὺ
εἶχα μαζί μου καὶ ποὺ παλευνόταν
τόσο πολὺ γιὰ τὴν χαρταετὴν του τέ-
χνη, ἦταν ἕνας μεγάλος ψεύτης, ἕνας
ἀνάνδρος καὶ τίποτ' ἄλλο. Γιατί μόλις
ἔκανε νὰ πετάξῃ τὸ χαρταετὸ, αὐτὸς
ἔπεσε κάτω, τσακιστὴς, ἐνῷ ἐκεῖνος
ἔπαινε δρόμο, ἀφήνοντάς με μόνον μὲ
τὸν κακομοῖρο τὸν χαρταετὸ πεσμένο
χάμω σὰν λαβωμένο πουλί!

Δὲν ἄργησα πολὺ γιὰ ν' ἀρχίσω τὰ
κλάμματα. Σὲ λίγο ὅλος ὁ λόφος βοῦζε
ἀπὸ τὰ ἀναφυλλὰ μου. Μοῦ φαινόταν
μεγάλῃ ἀτυχία αὐτή, ἀλλὰ ἔκλαιγα πε-
ρισσότερο περιμένοντας τὰ εἰρωνικά
πειράγματα τῶν φίλων μου, ὅταν θὰ
μ' ἔβλεπαν μὲ τὸν κατατσακισμένο αὐτό.
Ἐξέχασα ὅμως νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἐκεῖ κον-
τὰ, ἀπάνω στὸ λόφο καθόταν ἕνας συγ-

γενής μου ὁ ὁποῖος σ' αὐτὴ μου τὴν
περιπέτεια μοῦ χρησίμευσε ὡς σάνις
σωτηρίας. Μοῦ πῆρε τὸν χαρταετὸ,
τοῦβαλε ἄλλο χαρτί καὶ μοῦ τὸν παρά-
δωσε.

Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν χα-
ρὰ μου ὅταν εἶδα ὅτι ὁ χαρταετὸς ἦταν
τώρα κίτρινος καὶ εἶχε στὴ μέση δύο
μεγάλα μαύρα γράμματα: Ε.Ρ. τ' ἀρ-
χικά μου.

"Ὁ χαρταετὸς μου θὰ ὑψωνόταν στὸν
ἀέρα, ἀλλὰ μαζὺ του θάπαιρνε καὶ τὸ-
νομά μου κι' ἔτσι τὰ πουλιά ποὺ θὰ
πετοῦσαν ἐκεῖ ψηλὰ θὰ ξέρανε ποιοιοῦ
ἦταν αὐτὸς ὁ χαρταετὸς ποὺ πετοῦσε
τόσο ὠραῖα...

"Ἀλκαῖος [B]

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

Θυμοῦμαι... ἦταν γαλάζιο.

Γαλάζιο καταγάλαξο. Μέσα του εἶχε
δ,τι καλύτερο ὑπῆρχε

Παλιὲς ζωγραφικὲς, μαραμένα λουλου-
δάκια ποὺ νόμιζες ὅτι κάτι φύλαγαν
ἀκόμη μέσα τους ἀπὸ μιὰ παλιά ζωή.
Νόμιζες ὅτι θὰ σοῦ μιλήσουν, θὰ
σοῦ πουν κάτι χαρούμενο ἢ καὶ λυπη-
τερό ἀπὸ τὰ περασμένα. Στὸ κάθε ξε-
φύλισμά του ἐνοιόθεες κάτι νὰ σοῦ
σφίγγῃ τὴν καρδιά, καθὼς ἔβλεπες τὴν
ζωὴ τῆς μαννούλας.

Μὰ... ἦμουν μικρή, μικρότερος ἀ-
κόμη καὶ ὁ ἀδελφούλης καὶ δὲν ξέραμε
ἀκόμη τὴν ἀξία του. "Ὅσες φορές κατὶ
μᾶς συνέβαινε κολὸ ἢ κακό, χαρὰ ἢ
λύπη, τὸ παλιὸ συρτάρι ἀνοίγε κι' ἔ-
βγαινε κάθε φορά δροῖοτερο.

Πέρασαν ἀπὸ τότε πέντ' ἔξη χρόνια,
τὸ παλιὸ λεύκωμα τῆς μαννούλας κα-
ταστράφηκε μὰ ἐγὼ ποτέ δὲν τὸ ξεχνῶ.

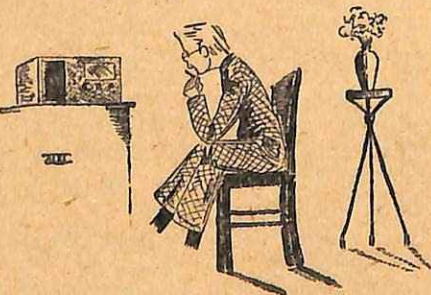
Καὶ φυλάγοντας δὺν φύλλα του, δὺν
φύλλα του γαλάζια, παρηγοριέμαι μὲ
τὴν ιδέα ὅτι δὲν ἐχάθηκε γιὰ μένα.

Πέντε χαριτωμένα ἀγγελάκια μοῦ
χαμογελοῦν, κάθε φορά ποὺ θ' ἀνοίξω
τὸ παλιὸ συρτάρι καὶ τότε θυμοῦμαι
τὸ λεύκωμα τῆς μαννούλας.

Μὰ κι' ἂν ἐντελὸς τὸ ἔχανα, τότε θὰ
ἔμεινε παντοτεινὰ στὸ νοῦ μου... τὸ
γαλάζιο του χρῶμα.

Μυρωμένο Κρινάκι [B]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Τελευταῖα Εἰδήσεις

Στίχοι τοῦ Αἰσώ

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

6. Διαγωνισμός στίξεως.

Το γαῖδουρι του Μπουρινταν ο Κω-
στης κι ο μικροτερος του εξαδελφος
Γιαννακης αφου ετρεξαν κι επαιξαν
με τον καλο τους φιλο Σταχτερο ηταν
στην εξοχη καλοκαιρι εκαθησαν να
ξεκουραστον και να φανε κατι τι γι-
ατι πεινουσαν α εκαμε αζαφνα ο Γιαν-
νακης ξεχασαμε το Σταχτερο κι αυτος
ο καιμενος θα πειναι και θα διναη
προσθεσε ο Κωστης ναι ας του δω-
σουμε λιγο κριθαραι και πολυ νερο ε-
φεραν αμεσως ενα τσανακι πηλινο
πιατο με κριθαραι κι εναν κουβα κρυ-
νο νερο και ταφησαν μπροστα στο Στα-
χτερο πουν ξεκουραζοταν κι αυτος στη
σκια γκαριξε απο χαρα αμα ειδη το
κολασιου του πραγματικως πεινουσε
και διηκουσε πολυ και αμεσως αρχισε
να μασουλιζε το κριθαραι αφου το ε-
φαγε ολο αδειασε κι ολον σχεδον τον
κουβα κι εγκαριξε παλι σα ναλεγε στους
φιλους του ευχαριστω μπροστο ειπε ο
Κωστης ειδες Γιαννακη ο Σταχτερος
μας ειναι πιο εξυπνος απο το γαῖδου-
ρι του Μπουρινταν μα τι ειναι το
γαῖδουρι του Μπουρινταν ρωτησε ο
Γιαννακης δεν το ξερω να σου paw
πρωτα τι ειναι ο Μπουρινταν ηταν ε-
νας φιλοσοφος του ΙΔ' αιωνα που
καποτε για να φερη σε δυσκολη θεση
τους αλλους φιλοσοφους εκαμε αυτην
την υποθεση αν ενα γαῖδουρι πειναι
σοο και διναη εντελως το ιδιο και
του βαλουν μπροστα του στην ιδια α-
κριβος αποσταση απο το στομα του
ενα δεματι αχερο κι εναν καδο κουβα
νερο τι θα καμη πρωτα θα φαη η
πρωτα θα πιη νοστιμο κι αυτο ειπε
γελοντας ο Γιαννακης αλλος ελεγε
πρωτα θα πιη αλλος πρωτα θα φαη
τιποτα φωναξε ο Μπουρινταν το γαι-
δουρι θα διαταση τοσο πολυ ωστε δεν
θα ξερη τι να πρωτοκαμη ως που το
κακομοιρο θα φροφη απο την πεινα
και τη διψα δεν το πιστευω ειπε ο
Γιαννακης κι εγω δεν το πιστευω ει-
πε ο Κωστης μα ο ισχυρισμος του
Μπουρινταν ηταν ενα λογικο αστειο η
σοφισμα που εκαμε μεγαλη εντυπωση
κι απο τοτε οταν καποιος διαταζει
και δεν ξερει τι να πρωτοκαμη που
συμβαίνει πολλες φορες λενε σαν το
γαῖδουρι του Μπουρινταν.

Αὐτὸ τὸ κείμενο, ὁλωςδιόλου ἀστι-
κτο, θὰ τὸ στίξετε σεις. Θὰ βάλετε δη-
λαδὴ τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα —
σημεῖα στίξεως κι' αὐτὰ — καὶ θὰ τὸ
χωρίσετε κατὰ τὴν ἔννοια μὲ κόμματα,
ἄνω τελείες, τελείες, δὺν τελείες (:) ἐ-
ρωτηματικά καὶ θαυμαστικά ὅπου
χρειάζονται. Ἐπίσης θὰ βάλετε τίς ἀ-
ναγκαῖες παύλες, παρενθέσεις, καθὼς
καὶ τὰ εἰσαγωγικά στοὺς διαλόγους —
ἂν καὶ αὐτὰ δὲν εἶναι τόσο ἀπαραίτη-
τα, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀκριβεία. Ἐπίσης
θὰ τὸ χωρίσετε καὶ σὲ παραγράφους.
Κι' ἔτσι καλοστημένο, θὰ τὸ ἀντι-
γράψετε καθαρά καὶ θὰ μοῦ τὸ στείλε-
τε γιὰ τὸν Διαγωνισμό.

7. Διαγωνισμός Ζωγραφικῆς.
Θέμα: "Ἡ κάμαρά μου.
Θὰ σᾶς ἀρέσῃ πιστεύω, νὰ ζωγρα-
φίσετε, ὅσοι μπορεῖτε, τὴν ἀγαπημένην

σας καμαρούλα, μὲ ὅλα ὅσα ἔχει μέ-
σο, ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ τὸ τραπέζι
τῆς μελέτης, ὡς τὴν εἰκόνα τοῦ τοῦχο
καὶ τὸ βαζάκι ἢ ἀγαλματάκι τῆς ἐτα-
ξέρας. Ἀπὸ τὸ παράθυρο ἢ τὸ μπαλ-
κόνι μπορεῖ νὰ φαίνεται καὶ τὸ τοπίο
τῆς ἐξοχῆς ἢ τῆς πόλης ἢ κάμαρα ὁ-
μως πρέπει νὰ εἶναι ἀδεια. Κανένας
ἄνθρωπος μέσα τὸ πολὺ πολὺ καμμιὰ
γατούλα ξαπλωμένη κάπου ἢ κανένα
πουλάκι στὸ κλουβί του.

Τὸ σχέδιό σας, σὲ ἄσπρο χαρτί, πρέ-
πει νὰ εἶναι καμωμένο μὲ πολὺ μαῦρο
μελάνι—σινικὸ κατὰ προτίμησιν— καὶ
γραμματοδὸ ὅλο. Δηλαδὴ κι' οἱ σκιεὲς ἀ-
κόμα πρέπει νὰ εἶναι μὲ πυκνότερες ἢ
ἀραιότερες ἢ διασταυρούμενες γραμ-
μές, ἐκτὸς ἂν εἶναι ὁλωςδιόλου μαῦρες.
Οἱ ἐπιγραφὲς ὅλες ἀπὸ πίσω! μπροστὰ
νὰ μὴ γράψετε παρὰ μόνον—ἂν θέλετε
—τόνοματάκι σας σὲ μιὰ γωνία.

Τοὺς λοιποὺς ὁρους κοινούς γιὰ ὁ-
λους αὐτοὺς τοὺς Ἐκτάκτους Διαγωνι-
σμοὺς, τοὺς βλέπετε στὸ 35^ο φυλλάδιο.
Ἄλλους δὲν θὰ προκηρῶ. Καὶ τοῦ
χρόνου!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

"Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 13 Αυγούστου 1940

ΣΗΜΕΡΑ τελειώνουν οἱ προκηρῶσεις
τῶν Ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν γι' αὐτὸ τὸ
καλοκαίρι. Σᾶς ἔδωσα ἐπτά κι' εἶναι, νο-
μίζω, ὑπερπληροῦς. Τώρα θὰ περιμένετε
τὴν «Κυριακή». Θὰ δημοσιεῖται στὸ πρῶ-
το φυλλάδιο τοῦ ἐρχομένου μηνός, δηλα-
δὴ στὸ 41^ο τῆς 7 Σεπτεμβρίου.

Τὴν Πέμπτη, 22 Αυγούστου, τὴν «ὦρα
τοῦ Παιδιοῦ», θὰ μιλήσῃ ἀπὸ τὸ Ραδιο-
φωνικὸ Σταθμὸ Ἀθηνῶν ἡ συντάκτριά μου
δ. Γεωργία Ταρσούλη. Ὅσοι λοιπὸν ἔχετε.
Ραδιοφῶνο μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσατε.

Πειραιώτισσα, ὁ «Θάνατος τοῦ Δελφί-
νου» τοῦ Ντωντὲ εἶναι πραγματικῶς ἕνα
ὠραϊότατο διήγημα, ἀλλὰ ἔχει διημοσι-
εῖσθαι σὲ παλιὸ μου τόμο μὲ τὸν τίτλο «Τὸ
βασιλόπουλο πεθαίνει» γι' αὐτὸ δὲν θὰ
δημοσιεῖται ἢ ὠραία ἄλλωστε μεταφράσῃ
σου ποὺ τὴν κρατῶ στὴ διάθεσίν σου. Ἐν'
ἄλλο διήγημά σου πρωτότυπο, δὲν μοῦ φά-
νηκε τόσο καλὸ μόνον στὴ Σελίδα θὰ
μποροῦσε νὰ δημοσιεῖται ἂν ἦταν σύντομο.

Ναῖ Ντοῦζε, ἀπαντῶ στὸ τελευταῖο
σου γράμμα ἀπὸ τὴν Πάτρα περιμένοντας
τὸ πρῶτο σου ἀπὸ τὴν Ἀθήνη. Πραγμα-
τοποιεῖται λοιπὸν τὸνεῖρό σου καὶ μὲ τὸ
δικίον σου χαίρεσαι τόσο. Κι' ἐγὼ προτι-
μῶ «τὴν τρέλλα τῶν μεγάλων ἐπιδιώξεων
ἀπὸ τὴν λογικὴ τῆς γαλήνης καὶ τῆς ἀ-
διαφορίας» ἀλλὰ ὅταν οἱ ἐπιδιώξεις εἶναι
τόσο ἀνώτερες κι' εὐγενικές, εἶναι τάχα
«τρέλλα» νὰ κάνῃ κανένας τὰ πάντα γιὰ
νὰ τίς ἐπιτύχῃ. ἢ μήπως κι' αὐτὸ εἶναι
«λογικὴ»; Ὁ κ. Ε. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὁ-
σα γράψεις καὶ μὲ πολλὴν τὴν χαρὰ θὰ σὲ
γνωρίσῃ. Δαμπρὸς ὁ βαθμὸς τοῦ ἀπολυτη-
ρίου σου, Εὐγε!

Σὲ συγχάρω, Πίσις-Πατρίς ποὺ φέ-
τος ἦλθες πρώτη στὴν τάξιν σου κι' ἴσως
σ' ὅλο τὸ σχολεῖο. Πολὺ χάρηκε κι' ὁ κ.
Ε. γιὰ τὴν γνωση σου κι' ἐλπίζει, ὅπως
τὸ ὑποσχέθηκες, νὰ τὸν ἐπισκεπτεται
κάπου κάπου, Περὶ ὅμως νὰ ρωτᾷς τί
θὰ πῇ «ρεαλισμός» καὶ «ὑπερρεαλισμός»,
ἀπὸ τὸσες φορές ἐξηγήσα αὐτοὺς τοὺς ὁ-

ρους στὴν ἄλληλογραφία μου κι' ὁ κ.
Φαῖδων, τελευταία, ἔγραψε γιὰ τὸν δευτε-
ρο δόλεκον Ἐπιστολὴ! Ὁραία ἡ φωτο-
γραφία, ἀλλὰ πολὺ μικρὴ, δὲν κάνει γιὰ
δημοσίευσιν στὴ σειρὰ τῶν «Παιδιῶν ἐκ
τοῦ φυσικοῦ». Γιὰ τὸ ψευδώνυμό σου μὴ
σὲ μέλῃ! εἰς τὸ ἔχεις τώρα, δικό σου
εἶναι.

Παν. Π. Μπουρῶμη, χάρω ποὺ μπαί-
νεις καὶ στὴν κίνησιν. Σοῦ ἔστειλα τὸν
Ὁδηγὸ καὶ τρία τετράδια. Τὸ ψευδώνυμο
ποῦ θέλεις δὲν εἶν' ἐλεύθερο καὶ περιμέ-
νω ἄλλο. Ὁ κ. Φαῖδων σ' εὐχαριστεῖ γιὰ
τὰ καλὰ λόγια.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖο σου, Ἰβανόν.
Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου μὲ
τὰ πολλὰ καὶ διάφορα ποὺ λές· μόνον ἡ
ιστορία μὲ τὸ βύσσινο δὲν μοῦ παράρσε.
Ἀλλ' ὅμως, κατάφερες νὰ καταδάσῃς μισὸ
βάζο; Ὁρισμένους δὲν ἔχω πῶς «λιχούδη»
φίλο ἀπὸ σένα. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ νο-
μίξῃς πὼς εἶναι πολὺ ἐπιζήλο αὐτὸ τὸ...
ρεκόρ. Μὲ τί βαθμὸ προδιδαχτικὸς φέτος;

Καὶ σὺ, Ἰώ, εἶσαι λιχούδα ἢ «λαίμαρ-
γη» ὅπως τὸ λές, ἀλλὰ μόνον γιὰ «τίς ὠ-
ραϊότητες» Ἐπιστολὲς τοῦ κ. Φαῖδωνος,
ποὺ τίς καταδροχίζεις σὰν τὴν ὀρεκτι-
κώτερη «ἄσπασα». Μὴ φοβάσαι, καὶ τὸ
γράμμα σου δὲν μὲ κούρασε καθόλου, οὔτε
τὸ γράψιμό σου εἶναι τόσο δυσανάγνωστο.
Τώρα περιμένω σύντομα καὶ τὸ τρίτο. Εὐ-
γε ποὺ ἦρθες πρώτη στὴν τάξιν σου καὶ
μὲ τόσο μεγάλῳ βαθμῷ—σωστὸ σχεδὸν 20.

Τώρα, ἀπαντῶ σύντομα στίς ἐρωτήσεις
σου. Ὁ Γρίφος δὲν ἔχει τὴ μεγάλη ἱστο-
ρία τοῦ Ἀναγραμματισμοῦ, ποὺ πολλές
φορὲς τὸν μεταχειρίσθηκαν καὶ γιὰ μν-
τεῖα οὔτε εἶναι βέβαιο πὼς ὁ Φρειδερίκος
τῆς Πρωσίας κι' ὁ Βολταῖρος συνεννόη-
θηκαν κάποτε μὲ γρίφους. Εἶναι ἀδύνατο
νὰ βγάλουμε ἀπὸ τὴν γλώσσα μας τίς ἐ-
νεῖς λέξεις ποὺ μπεῖχαν. Ὅλες οἱ γλώσσες
ἔχουν ξένες λέξεις καὶ—μὰ ὑπερπληρῶναι
καὶ μιὰ ἀποζημίωσιν γιὰ μᾶς—οἱ περισσό-
τερες ἔχουν ρίζα ἐλληνική. Χωρὶς ἀνάγκη
ὁμως δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζομαστε
μὴ ξένῃ λέξει, ὅταν δηλ. ὑπάρχῃ μιὰ ἀντί-
στοιχη, κοινὴ, εὐχρηστὴ ἐλληνική. Γιατὶ
π.χ. ρομάντσο κι' ὄχι μυθιότορμα; Στὴ
συζήτησιν μὲ τὸ Σκυριανόπουλο οὐ
εἶχες δικίον: δπερέττα (νὰ, ἐλληνικὴ λέ-
ξι δὲν ὑπάρχει) εἶναι φάρα ἢ κομωθία
μ' ἑλαφρὰ μουσική, κι' ὄχι παντοῦ, γιατί
ἔχει καὶ σκέτο διάλογο (πρόφα). Ἡ ὄπερα
ἡ μελόδραμα ἔχει μουσικὴ σοβαρώτερη
κι' ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος ὅλο δηλα-
δὴ τὸ κείμενον εἶναι ἑμμετρο καὶ μελο-
ποιημένον γιὰ νὰ τραγουδιέται ἢ νὰ παγ-
γέλλεται μὲ ὑπόκρουσιν.

Σ' ἄλλους δὲν ἔχω τόπο νὰπαντήσω ἐ-
κτενέως. Φύλαξά. ἢ χίλια γράμματα γιὰ
τὸ ἐρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

"Ὡς σήμερα ἔλαβα καὶ τὰ ἐξῆς:

«Μὲ περιμένας φέτος», «Ὁ ὕπνος τοῦ
μικροῦ», «Dies irae», «Σὰ νάταν χτές»,
«Ὁρθηθὴν χαρά», «Ἀπὸ τὰ Φαῖδρά»,
«Σὲ μιὰ φιλογέρα», «Γιὰ τὴν μητέρα τῆς»,
«Ταπεινὸς ἴμνος στὴ Μεγάλῃ Ἀστυερῇ»,
«Ὁ θρίαμβος τῆς φίλης καὶ ἡ πραγματι-
κότης», «Ὁ κύρ-Εὐσεβιος» (ἀπὸ τὰ Φαί-
δρά), «Σὰν τάσπρα», «Τὸ κονοῖρτο», «Δυὸ
παιδιά», «Νιότη-Θέλω-Ἀνατριχίλα».

Ἀπορρίπτονται: «Γιατὶ ὁ Πάτ ἐ-
φόρεσε παρὰσῃ» τοῦ Ἀντ. Ἡλίου.
Τὸ διήγημα ἀραιότατο ἀλλὰ ἄτεχνα
μεταφρασμένο. Πάντως θὰ τὸ χρησιμο-
ποιήσω.— «Μηδὲν εἰς τὸ πηλίκον» τοῦ
Ἐθνικοῦ Ἰδωδους. Πολὺ χαριτωμένο,

τὸ ἦθελα ὅμως πῶς ἀπλὸ, μὲ λιγώτερη
ἀναζήτησιν πνεύματος καὶ λιγώτερες δη-
μοσιογραφικὲς ἐκφράσεις ποὺ κάνουν ἀ-
νώμαλη τὴν γλώσσα.— «Ὁ ταχυδρόμος»
τοῦ Κροκέτη. Ἀτελές. Πολὺ κοινὸ τὸ
θέμα.— «Δραπέτης» τῆς Καρδερίνας.
Ἰπερδραματικὸ καὶ ἀπίθανο. Μὰ εἶ-
ναι αὐτὰ θέματα γιὰ νὰ καταπιάνονται
παιδιά;—«Σουρούπωμα» τῆς Γκλόριας.
Κοινὸ τὸ θέμα ἀλλὰ ἡ περιγραφή δὲν
εἶναι κακὴ. Στὸ τέλος χαλάει ὅταν ἀρ-
χίζουν ἐκεῖνα τὰ χιλιεσιμῶνα: «τ' ἀ-
ραχνόφανα πέπλα τῆς νύχτας...» Δὲν
μπορεῖς νὰ τὸ διορθώσῃς λίγο;—«Ὁνει-
ροπόλημα» τοῦ Α. Σ. Ἀριστοτολῆς ἡχη-
ρὲς χωρὶς κανένα βάθος. Γράφεις πράγ-
ματα σχετικὰ μὲ τὴν πραγματικότητα τῆς
καθημερινῆς ζωῆς σας.—Θὰ ἐξακολουθῶ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Βοσκοπούλα, κ.
(ΜΣ). Μονάκριβη, κ. (ΡΚ). Μύρων, ἄ.
(ΝΑ). Διδόσκουροι, ἄ. (...). Μηδὲν Ἀγαν,
ἄ. (ΤΤ). Σειφομάχος, κ. (ΜΤ). Τρελλὴ
Ἀρσενικός, κ. (ΡΤ). Μπουμπουκάκι, κ.
(ΜΜ). Τὸμ-Μίξ, ἄ. (ΠΜ). Ὁρφεύς, ἄ.
(ΜΜ). Ἀρχουδοπουλάκι, ἄ. (ΕΚ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς: Πρόμαχον τῆς Ἐλευθερίας (σὺμ-
φανοῖ βεβαίως ἀπορεῖς νὰ λαβαῖν
ἀκόμη μέρος στοὺς διαγωνισμοὺς) Μαί-
μουδίτσαν (οἱ λευκὲς λέξεις εἶναι σωστὲς
δέκα) κάποια σοῦ διαφεύγει, καὶ μαντεύω
ποιὰ: εἶναι σὲ μιὰ μεριά ποῦ δὲν φαίνε-
ται «εὐκολα» Πρόσινο Ἀλόγο (ἔστειλα)
Συλφίδα (ἔστειλα 10 τετράδια) Ἀἰμόνα
(ἔχω στὴ διάθεσίν σου τίς 24 δραχ. ποὺ
ἔστειλες γιὰ τὴ μὴ δημοσιεύσῃς Μ. Ἀγ-
γελία) Ἀδωνάτωρον (ἔλαβα τὴ φωτογρα-
φία) γιὰ τὸ Ἀ. Βραβεῖο Ἐσποθιμῶτος δι-
καιόδοι νὰγοράσῃς βιβλία μου ἀξίας δρ.
54.10 χρυσόδρους τόμου δὲν ἔχω) στεί-
λε, ἂν θέλῃς τὸ ὑπόλοιπο νὰ πάρῃς ἕναν
ἄβετο) Νικέτταν (κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ πολ-
λὴ) ἀλλὰ οὔτε λύσεις οὔτε Ἀσκήσεις στέλ-
λονται ἔτσι! πρέπει νὰ διαδάσῃς τὸν Ὁ-
δηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ) Καρδερίναν (ἔ-
λαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλες ἀπεριμένω τίς
ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ) Ὁνει-
ροπόλο τοῦ Ταῦγέτου (ἐκλείσες ἕνα
χρόνο διαπλασιαστικῆς ζωῆς, εὐχόμαι νὰ
κλείσῃς καὶ πολλοὺς ἄλλους) τόμο καὶ
Μ.Μ. ἔστειλα) Μπεμπέκων Μανδαλνῶν
(ὄχι, καμμιὰ «ἐκθεσις» δὲν εἶναι ὅταν δὲν
βρίσκω σωστὸ κατὶ ποῦ μοῦ γράφει ἕνα
παιδί μου γιὰ τὸν «μὲν» ἔμπροσθιν
δικίον: ἐγὼ, ἀπὸ τίς παλιὲς γραμματικὲς,
τὸν ἔβρω συμπλεκτικὸ οἱ νέες μπορεῖ νὰ
τὸν λένε ἀντιθετικὸ γιατί, κατὰ τίς πε-
ριστάσεις, εἶναι καὶ τὰ δύο. π.χ. «ὁ μὲν
Πέτρος ἔφερε 5 δραχμάς, ὁ δὲ Παῦλος 2»
συμπλεκτικὸς «ὁ μὲν Πέτρος ἐκοιμήτο, ὁ
δὲ Παῦλος ἠγρύπνη» ἀντιθετικὸς) Ἀσπρον
Γλάρον (ἔστειλα 2 τετράδια) Ἀγαν (πολὺ
εὐχάριστα, κι' ἐγὼ εἶμαι περήφανη γιὰ
δλ' αὐτὰ οἱ Λευκὲς Λέξεις εἶναι 10 τυ-
πογραφικὰ ἁθρὺ ὑπάρχουν κι' ἕνα σὲ μιὰ
σελίδα, καὶ δὺν, καὶ κανένα μπορεῖ βέ-
βαια, ἀλλὰ εἶναι δὺν λάθη, ἕνα στὴ μιὰ
λέξι τῆς φράσης κι' ἕνα στὴν ἄλλη) Τόμ-
Μίξ (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σὸς ἐνέκρι-
να) Ἀλέξανδρον Ἰ. Καβούλη

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 292ου Διαγωνισμοῦ Ἀλύσεων.
Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τοῦ-
του δεσφαί μετρί τῆς 17 Ὀκτωβρίου

467. Δεξιόγραφος

Κάποια πρόθεση εἶναι τῶνα,
Μέ τό δεύτερό μου ἀνοίγεις.
Καί στό ὄνομα ποῦ κάνουν,
Φημισμένο στόν αἰῶνα,
Πόση δόξα ἀρχαία ξανοίγεις —
Ὡς κι' αὐτόν τόν Παρθενῶνα!

Βοναπάρτης

468. Στοιχειόγραφος

Ὅπως εἶμαι ἄν μ' ἀφήσης,
Ζῶντων τροφή με ἔξωρον ὅλοι·
Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς,
Ἐνδοξη θά κτίσῃς πόλη.

Βοναπάρτης

469. Στοιχειόγραφος-Μεταγραμμα-
τισμός

Τρέχει τό ἔρπετό στά χόρτα
Καί τρυπῶναι στά κλαδιά,
Τό κεφάλι του τοῦ κόβω
Καί φυσάει δροσερά.
Κι' ὅπως δροσερά φυσάει
Καί σφυρίζει στά κλαδιά.
Ἐάφνου ἀλλάζει τό κεφάλι
Κι' ὦ! τί μελωδία σκορπῇ!

Λευκή Καμέλια

470. Ἀναγραμματισμός

Τό κεφάλι, πές, τυλίγω,
Ἀγλαδῇ σάν με φορῶς·
Μ' ἄν με τσαλακώσῃς λίγο,
Μέ φαί σου θά με φῶς.

Βοναπάρτης

471. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 2 8 = Κήπος.
2 1 6 8 = Βλῆμα.
3 6 3 4 5 6 7 2 8 = Μέγα πλοῖον.
4 7 4 3 2 8 = Πλοῖον.
5 2 8 3 2 8 = Ἐπιστροφή.
6 1 6 8 = Πτηνόν.
7 6 5 4 = Ἀσιατ. Κράτος.
8 6 7 6 5 2 8 = Νῆσος τ. Αἰγαίου.

Τσιριγώτικο Διαβολάκι

472-476. Μαγικόν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος εἰς ἑ-
κάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλ-
λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματι-
σθοῦν ἄλλα τόσα λέξεις:

τρέμω, κόρος, Σιών, ἀκρίς, δῶμα.
Πριγκίπισσα τοῦ Ἀλάου

477. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τό πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν
κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τό δεύτε-
ρον τῆς δευτέρας, τό τρίτον τῆς τρί-
της κ.ο.κ., ἀποτελοῦν θεάν:

1, Χρονική μονάς, 2, Μυθικός ἱα-
τρός· 3, Μέγα θαλάσσιον ζῶον· 4, Θεά
τῆς θαλάσσης· 5, Δένδρον ὀπωροφόρον.
Δωδωναίος

478. Γρίφος

8
Z δ δ πα
τοῖ δξος πα μας
δ δ πα

Σκιά

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 23

266 Σικωνία (σῖ, κῶν, ἱα). — 267.
Τόπι (τό, πῖ). — 268. Χαλί-χάλι. — 269.
Βακού-Κούβα. — 270-274. Διά τοῦ Χ:
χαρά, χρέμα, χιών, ἀκινός, κῶρος (ἡ
ὥρος). — 275. ΣΕΡΙΦΟΣ (Σ-κύρος, Ἔ-
ριον, Ρ-αφή, Ἰ-ρις, Φ-όνος, Ὁ-βόλος,
Σ-ταῖρος). — 276. ΠΟΡΟΣ - ΑΒΑΝΑ-
ΣΙΜΩΝ (ΠΑ Σιφάη, ὉΒΙς, ΡΑΜσῆς,
ὈΝΩριος, ΣΑΝτορίνη). — 277. Πᾶς μή
Ἑλλην βάρβαρος. — 278. Μή ἐπιθῶμι
ἀλλότρια (μῖ ἐπὶ θῇ μῖ, ἄλλο τρία).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 558]

Βασίλισσα τῶν Ρόδων δέχομαι εὐχαρί-
στως. Ροδοπέταλα, ἀδελφῇ Γαζίας,
σωστά. Ἀγῶνι τῆς Τήνου, ἡ ἀποκαλύ-
ψις σου κατόπιν ἐορτῆς. — Ἀριστοφάνης

[Μ' — 559]

Ἰδρύεται «Σύλλογος Ἱπποτῶν». Οὐαί
καί ἀλοῖμονο!

[Μ' — 560]

Μικρῇ Πιανίστα, ἀκόμη φορᾷς τά...
λουστρίνια; Ἡ Μπέμπα μέ τακ...
τί ἀστείο!!! — Βασίλισσα τῶν Ρόδων

[Μ' — 561]

Μπούμ! ὁ μέγας Ἱππότης Ἰδανός
ἀποκαλύπτει: Ἰβανός = «Μπέ-
μπης» Καρβούνη. Τόν ἀκολουθοῦν:
Στραβοῦλο = Πόπη Καρβούνη, Σπί-
θα = Ἀλένα Σπυροπούλου, Στοιχειω-
μένο Δάσος = Νίτσα Ἰσακίδου. Ἡ ἀχώ-
ριστη παρέα πάει μαζί, ἀκόμη καί στίς...
ἀποκαλύψεις. — Τετράφυλλο Τριφύλλι

[Μ' — 562]

Τετράφυλλο Τριφύλλι, ἀλληλογραφοῦμε;
γράψε πρώτῃ. Ἀπόλλων τοῦ Μπελ-
δεντέρε, γράψε στήν (Μ' — 552).

Πίστις - Πατρίς

[Μ' — 563]

Στήν Μπούλυ μου εὐχομαι μ' ὄλην μου
τήν καρδιά χρόνια πολλά κι' εὐτυχι-
σμένα καί πάντα νάμαστε κι' οἱ δυό σάν
ἀδέλφια ἐνωμένα.

Πίστις - Πατρίς

[Μ' — 564]

Ρεξεντά, γιατί δέν ἀνταποδίδεις τετρα-
διάκι; Βασίλισσα τῶν Ρόδων, στήν
Χαλκίδα τά πέρασα θαυμάσια. Μόνο ποῦ
δέν γνώρισα... ἔξερσις!! Ἡ Πόλυ ὅλο
ἀντιρρήσεις. Καταλαβαίνεις γιατί...
θέλεις νά ἀλληλογραφήσωμε; Ἀπάντη-
σέ μου. — ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΖΕΦΥΡΟΣ

[Μ' — 565]

Ἀποκαλύπτω πρῶτον καί καλύπτω
ἑξῆς: Μπομπούλ = Γεώργιος Ροῦβα-
λης.

Σύλλογος Ἱπποτῶν

[Μ' — 566]

Θάνατοι ἀγαπημένων προσώπων, φρον-
τίδες βιαστικώτερες μέ ἀπεμάρτυ-
ναν ἀπ' τήν Διάπλασι. Ἐπανέρχομαι μέ
νέον ψευδώνυμον, ἔτοιμος γιά νέα δράσι.
ΜΥΡΩΝ (Πρῶν: Μικρός Καλλιτέχνης)

[Μ' — 567]

Περιμένω ἀκόμη τετραδιάκια στή (Μ'
— 38), ἀνταποδίδω ἀμέσως. Ὅσοι
ἔστειλαν, ἀπάντω τώρα. Ἰσις, Σκυριανό-
πουλο, (Διεύθυνσίς μου στό ἐπόμενο.) Σί-
φουνα, (θυμάσαι τή συνάντησιν στή Διά-
πλασι;) Κι' ἀπό σᾶς, ἔνα. ΜΥΡΩΝ

[Μ' — 568]

ΔΙΟΣΚΟΡΟΙ. Μύρων, Σείριος.
ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΣΟΒΑΡΟΝ ΓΕΤΟΝΟΣ.

[Μ' — 569]

Προσκοπία, μέ ἀνυπομονήσῃς περιμέ-
νω στή Διεύθυνσιν: Ἐμμανουήλ Κάσ-
δαγλην, Χαριλάου Τρικοῦπη 75, Ἀθήνας.

Αἰέν Ἀριστέυσιν

[Μ' — 570]

Ἀνταλλάσσω Μικρά - Μυστικά μ' ὅλους
- ες. Ἀπαντῶ ἀμέσως. Στείλτε: Καί-
την Χάνα, Καρατσίου 137-Α Πειραιᾶ

Πράσινο Ἄλογο

[Μ' — 571]

Ἀγαπητά Διαπλαστόπουλα-ες ἀνταλλάσ-
σου με τετραδιάκια; Στείλτε: Ἀνίδα
Κούλαν Γεωργοπούλου, Σιδηρόκαstron-
Μακεδονίας. Συλφίς, Λευκὸ Κρενάνι

[Μ' — 572]

Ἀττέ Ἰράμ, ἔνα τετραδιάκι σου θά μέ
εὐχαριστοῦσα πολὺ. — Φαλαγγιτάκι

[Μ' — 573]

Ἀσχοφόροι, μέ δέχεστε νά γίνω μέλος
καί ἀντιπρόσωπος τοῦ συλλόγου σας;
Δογχοφόρος τῆς Βεγγάλης

[Μ' — 574]

Μύρτα Φλώρη, Καρδερίνα, στείλτε
πρώτες, Δίσις (Μ' — 240). — Ἀσπρ
Γλάρς, δέν ἔλαβα, γιατί διέκοψες; Περι-
μένω. Σίφουνας

[Μ' — 575]

Μαγεμένο Δοξάρι, ποιὰ ἡ νέα σου
διεύθυνσιν; Ζουζούνι

[Μ' — 576]

Ἀνακαλυπτική βόμβα! Βασίλισσα τῶν
Ρόδων = Κάτια Σπετιοτέρη! Κάσσιος
= Ν. Φελοῦτῆς! Νησιωτοπούλα = Περι-
φόνη Γιάννου! ΑΗΔΟΝΙ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ

[Μ' — 577]

Ἀνακαλυπτική βόμβα! Ἀθανάσιος Διά-
κος = Ν. Ἀποστολίδης! Προσκοπία
= Δ. Καλτοῦνης! Τσιριγώτικο Διαβολάκι
= Παναγιώτης Γαβρίλης!

Ἱππότης τῆς Τήνου

[Μ' — 578]

Μπαίνοντας εἰς τήν κίνησιν τῆς Δια-
πλάσεως χαίρετό ὅλους ες.

Τρελλοῦτικοί

[Μ' — 579]

Μεῖς Ἡνῆ = Σίνα. Πῶς σοῦ φαίνεται;;
Ἀποκαλύψέ με. Ἐμπρός.

Τρελλοῦτικοί

[Μ' — 580]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ» Ὁ (Μ'
— 394) παρατείνεται μέχρι τῆς προθε-
σμίας τοῦ (Μ' — 456). Σπεύσατε! Διεύθυν-
σις (Μ' — 436).

[Μ' — 581]

Ἀγι, χρόνια πολλά. Ὅρισε συνάντησιν,
γιατί σέχασα. Στρογκῶφ, Κυρίαρχοι
διελύθησαν. Ἀλκίης Μύρας

[Μ' — 582]

Δι' ἐπειγούσας ἐνέργειας ὑποθέσεων ἀ-
ναθέσαστε εἰς Προσκοπία. Ζενὶθ τα-
χύτης. Ἀπεδείχθη. ΠΡΟΣΚΟΠΑΚΙ

[Μ' — 583]

Ἐροκέφαλη, μήπως εἶσαι ἡ Σ. Ζ;
Μόνα Λίτσα

[Μ' — 584]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ
(Μ' — 537) ΠΑΝΖΟΥΡΑΙΣΜΟΣ

[Μ' — 585]

Νηρέα, Ἀλκή Μύρα, τί γίνεστε, ποῦ
βρίσκεστε; Ρασπουτίν, ἀπόδειξις,
ὅτι δέν... εὐθύμως. ΑΓΙΣ

[Μ' — 586]

Ἀγῶνι τῆς Τήνου, εὐκολα κλέβεις...
ἔξενες ἀποκαλύψεις. Ἀριστοφάνη, διεύ-
θυνσις; Ροδοπέταλα

[Μ' — 587]

Ἀλόγκα, πῶς τά πέρασες μέ τό κότε-
ρο; Κάσσις, ἔλαβες τό τελευταῖο μου
γράμμα; Ὁ σύλλογος τί γίνεται;

[Μ' — 588]

Διαγωνισμὸν (Μ' — 385) παρατείνωμεν
μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου. Γκλόρια,
στείλε λύσιν. Π. Α. Ε., θά ἀπαντήσωμεν
ἀργότερα. ΔΟΓΧΟΦΟΡΟΙ

[Μ' — 589]

Γκλόρια, ἄλλο νά μὴ μπόρῃς κι' ἄλλο
νά μὴ θέλῃς νά βλέπῃς! Περιττός
λοιπὸν ὁ φθαλμιάτρος, ἀφοῦ ἄλλωστε
ὑπάρχουν καί γυαλιὰ καί τηλεσκοπία καί
μικροσκοπία... Τὰ τελευταῖα γιά πα-
ρατηρήσεις (... καί μέ τό παρτόνν!!)
ἐπὶ τῆς μεγαλοφυΐας σου... Κατὰ
δύναμιν εἶναι νά ἀνδιαφερθῇς καί γιά τόν
ἐαυτόν σου... Φτάνει τόσος ἀλτροῦζμός!!
ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ